

STORTINGET

Innst. 181 S

(2019–2020)

Innstilling til Stortinget
fra kommunal- og forvaltningskomiteen

Dokument 8:3 S (2019–2020)

Innstilling fra kommunal- og forvaltningskomiteen om Representantforslag fra stortingsrepresentant Bjørnar Moxnes om en rettferdig boligpolitikk gjennom ikke-kommersielle boliger

Til Stortinget

Bakgrunn

I dokumentet fremmes følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utrede en ikke-kommersiell boligsektor, med et boligtilbud for eierboliger med pris skjermet for markedssvingninger, og komme tilbake til Stortinget med forslag til nødvendige lovendringer og økonomiske bevilgninger for å etablere en slik ordning.»

Det vises til dokumentet for en nærmere beskrivelse av forslaget.

Komiteens behandling

Komiteen har i brev av 10. oktober 2019 til Kommunal- og moderniseringsdepartementet v/ statsråd Monica Mæland bedt om en vurdering av forslagene. Statsrådets uttalelse følger av vedlagte brev av 18. desember 2019. Komiteen har 30. januar 2020 avholdt muntlig høring i saken.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Masud Gharahkhani, Stein Erik

Lauvås, Eirik Sivertsen og Siri Gåsemyr Staalesen, fra Høyre, Norunn Tveiten Benestad, Torill Eidsheim, Olemic Thommessen og Ove Trellevik, fra Fremskrittspartiet, Jon Engen-Helgheim og Helge André Njåstad, fra Senterpartiet, Kari Anne Bøkestad Andreassen og Heidi Greni, fra Sosialistisk Venstreparti, lederen Karin Andersen, og fra Kristelig Folkeparti, Torhild Bransdal, avholdt høring om Representantforslag 3 S (2019–2020) den 30. januar 2020.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, viser til sine respektive merknader og forslag i behandlingen av Innst. 304 S (2018–2019) om nødvendige endringer i husleieloven for å sikre at sosiale boliger har leiepriser vanskeligstilte kan betale, og andre forsterkninger av den sosiale boligpolitikken, Innst. 112 S (2019–2020) om et rettferdig boligmarked, og Innst. 16 S (2019–2020) fra kommunal- og forvaltningskomiteen til statsbudsjettet 2020.

Flertallet viser også til behovet for å utvide Husbankens startlansordning til også å kunne omfatte flere som i dag kan betjene nødvendig lån, men som mangler egenkapital. Flertallet viser til behandlingen av Representantforslag 139 S (2017–2018) fra stortingsrepresentantene Karin Andersen, Nicholas Wilkinson og Kari Elisabeth Kaski om å utvide retten til startlån slik at flere unge kan eie sin egen bolig, og til merknader og forslag i Innst. 257 S (2017–2018).

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti viser til at

selv om de fleste i Norge bor trygt og godt, og flertallet av befolkningen eier sin egen bolig, er det et økende antall innbyggere som sliter med å skaffe seg og beholde en trygg og god bolig de har råd til. Det blir vanskelig selv for folk med vanlige jobber og middels inntekter å kunne etablere seg i byer med høy prisvekst. Alle skal ha et trygt sted å bo, og det kan ikke markedet alene sørge for. Tiltakene må omfatte både mulighet for flere til å eie selv og mulighet til å bo til leie i ikke-kommersielt boligmarked for de som trenger det eller ønsker det.

Disse medlemmer viser til sykepleierindeksen, som viser at det knapt er noen boliger tilgjengelige i en prisklasse en enslig sykepleier kan kjøpe. I alle byer og boligområder må det være et mål at ulike grupper i befolkningen er representert. Ellers vil det føre til sosial segregering og at byområder vil bli forbeholdt kun høyt-lønnte, velstående og boligspekulanter, mens arbeidstakere og vanskeligstilte henvises til andre boligområder. Dette er en uønsket byutvikling.

Disse medlemmer viser også til at i distriktene kan nødvendig boligbygging stoppe opp fordi boligprisene der gjør at en ferdigstilt bolig er mindre verdt enn byggekostnadene. Det er behov for å utvikle ordninger som gjør at nødvendig boligbygging i distriktskommuner ikke stopper opp.

Disse medlemmer viser til at det rødgrønne byrådet i Oslo er i full gang med å utrede en tredje boligsektor med rimelige boliger for vanlige folk etter den danske Almennbolig+-modellen. Dette skal være ikke-kommersielle leieboliger og leie-til-eie-løsninger der folk får mulighet til å kjøpe seg en bolig gjennom å betale husleie. Denne ikke-kommersielle boligsektoren skal fylle hullet som har åpnet seg for folk med vanlige inntekter mellom de to boligsektorene vi har i dag, nemlig kommunale boliger og det kommersielle boligmarkedet. Planen er at innen 2023 skal 1 000 nye boliger i den tredje boligsektoren igangsettes.

Disse medlemmer viser til at flere kommuner på ulike måter forsøker å avhjelpe manglene og uønskede virkninger av dagens ensidig markedsstyrte boligpolitikk.

Dette viser behovene for endringer og suppleringer i dagens ordninger.

Komiteens medlem fra Sosialistisk Venstreparti viser til at Norge kanskje har Europas mest deregulerte boligmarked, og at den statlige sosiale boligpolitikken er kraftig svekket.

Dette medlem mener den statlige boligpolitikken må endres og ikke lenger kun ensidig baseres på en ren markedsbasert modell. Rene markedsløsninger fungerer ikke godt nok i byene og har problematiske sider også i distriktene. Økt boligbygging er viktig, men løser ikke problemene alene.

Dette medlem er enig med forslagsstilleren i at det er behov for å utvikle ordninger for ikke-kommersielle boliger, både i eie- og leiemarkedet, slik at alle kan bo trygt, at boområder blir varierte og tilgjengelig for alle, og at valgfriheten for mennesker med middels og lave inntekter øker. Rimelige boliger skal sikre ulike befolkningsgrupper og enkeltmennesker større valgmuligheter og alternativ. Slike boliger vil kunne etableres med ulik grad av offentlig finansiering, regulering og støtte.

Dette medlem påpeker at det også trengs en sterkere og mer aktiv statlig boligpolitikk der Husbanken gis en større rolle, økning i boligsosiale virkemidler, nye modeller og økt innsats for flere leie-til-eie-boliger og ikke-kommersielle eie- og leieboliger.

Dette medlem påpeker også at det er nødvendig med endringer i plan- og bygningsloven som gjør det mulig for kommunene å sikre varierte bomiljø også der det er private utbyggere som eier tomtgrunnen, og viser til at dette ble vektlagt av flere høringsinstanser. I tillegg er det nødvendig med flere tiltak mot boligspekulasjon og det økende antall sekundærboliger, herunder endringer i skattesystemet for mer rettferdig og samfunnstjenlig beskatning av eiendom.

Dette medlem mener det er behov for å få utredet ulike modeller for ikke-kommersielle boliger, og fremmer derfor følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen utrede ulike modeller for ikke-kommersielle boliger, både i eie- og leiesektoren, og komme tilbake til Stortinget med forslag til nødvendige lovendringer og bevilgninger for å etablere slike ordninger.»

Komiteens medlemmer fra Høyre og Kristelig Folkeparti vil vise til enigheten i Granvolden-plattformen, der det er understreket at eierlinjen er sterkt forankret i norsk boligpolitikk og at regjeringen vil legge til rette for at de som ønsker det, skal kunne eie sin egen bolig. Både juridiske og økonomiske virkemidler skal være rettet mot å fremme trygge og gode boforhold for vanskeligstilte på boligmarkedet. Disse medlemmer mener at dersom dagens modell skal endres, må det forutsettes at en ny modell vil gi en opplagt forbedring og effektiv hjelp til de som trenger det. Forslaget om å etablere en ikke-kommersiell boligsektor der priser og omsetning holdes under kontroll, synes ikke å være riktig virkemiddel for å oppnå en mer rettferdig boligpolitikk. Etablering av en tredje boligsektor vil kanskje kunne ha noen fordeler, men flere opplagte ulemper. Dagens virkemidler er både gode og målrettede. Disse medlemmer viser til at regjeringen vil legge frem en stortingsmelding om boligsosial politikk senere i år, og at det jobbes kontinuerlig med ulike leie-til-eie-modeller, startlån, bostøtte og annen bistand for å bidra til at vanskeligstilte på boligmarke-

det kan etablere seg i egen bolig. Ut over dette viser disse medlemmer til svarbrevet fra departementet.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti mener bolig sammen med arbeid, utdanning og helse danner de fire grunnpillarene i velferdsstaten. Norsk boligpolitikk har vært vellykket.

Videre mener disse medlemmer at et eget sted å bo til en overkommelig pris er avgjørende for å kunne leve et selvstendig og godt liv. Så mange som mulig skal eie sin egen bolig. Det er et offentlig ansvar å legge til rette for at alle skal ha mulighet til å ha en god bolig av god kvalitet. Det er derfor en viktig politisk oppgave å legge til rette for at det bygges nok boliger. Både staten og kommunene har ansvar for at det bygges nok boliger, og at det bygges varierte boliger med god nok kvalitet. Boligene skal være et sted å bo, ikke et spekulasjonsobjekt.

Disse medlemmer mener forskjellen mellom å eie og å leie egen bolig er i ferd med å bli en av ulikhetsfaktorene i samfunnet. Med dagens boligpriser i Oslo sliter førstegangskjøpere med å komme seg inn på boligmarkedet og kjøpe sin egen bolig.

Disse medlemmer merker seg at Oslo kommune i sitt høringsvar viser til at forslaget har noen berøringspunkter med kommunes arbeid med «nye veier inn i boligmarkedet».

Disse medlemmer viser til at forskerne i evalueringen av plan- og bygningsloven skriver at loven i for liten grad sikrer virkemidler til at kommunene kan gjennomføre boligsosiale mål og ambisjoner. I evalueringen foreslås det derfor at disposisjonsform innføres som reguleringsformål. Disse medlemmer viser til at deres respektive partier ønsker en slik endring i lovverket. Slik kan man styrke Husbanken og gi kommunene større frihet til å støtte boligprosjekter i sine nærområder. Dette vil videre oppfordre kommuner til å bruke «fra leie til eie» som et prinsipp i lokal boligsosial planlegging og utforming.

Disse medlemmer viser til de siste års alternative statsbudsjetter, der deres respektive partier har foreslått å øke utlånsrammene i Husbanken slik at flere kan få startlån. Husbanken må i større grad nyttes som et virkemiddel også for førstegangsetablerere.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet mener forslaget vil virke mot sin hensikt. Det er nettopp det frie markedet som gjør det attraktivt å eie sin egen bolig. Ved at boligen stiger i verdi som følge av markedskreftene, vil eieren få økt økonomisk frihet. Uten dette vil mye av poenget med å eie boligen forsvinne. Det er grunn til å tro at fravær av offentlig regulering og innblanding i boligmarkedet er en medvirkende faktor til at så mange eier sin egen bolig i Norge. Andre land som har forsøkt mer regulering av boligmarkedet, har

lavere eierandel enn Norge, og eierandelen i Norge har økt etter at forsøk på reguleringer ble fjernet. Dersom det offentlige skal regulere pris, salg og omsetning av boliger, vil det muligens være bedre å leie boligen enn å eie den, siden eieren ikke vil få del i samme verdistigning som det øvrige markedet. Kommuner som ønsker en slik ordning, står i dag fritt til dette under dagens regelverk ved at de kan kjøpe boliger og leie dem ut til innbyggerne.

Disse medlemmer viser til tall fra Statistisk sentralbyrå (SSB) om at 82 pst. av nordmenn bor i en bolig som husholdningen selv eier. Virkemidlene for å oppnå dette er ulike tiltak for boligbygging og en skattepolitikk som er gunstig for boligeierne. Disse medlemmer mener virkemidlene for økt boligbygging og reduserte skatter er nyttige og viktige tiltak, men at spesielt eieendomsskatt må fjernes i sin helhet for å lette skattetrykket for folk flest.

Disse medlemmer viser til at andre vesteuropeiske land, inkludert Sverige og Danmark, har fulgt en annen politikk enn Norge. Disse landene har fra 50-, 60- og 70-tallet lagt opp til store offentlige utleiesektorer. I Sverige og Finland bor om lag 70 pst. i en eid bolig, mens andelen er om lag 60 pst. i Danmark.

Disse medlemmer viser til at selv om den norske boligmodellen har vært en suksess, er den norske eierlinjen under et visst press i områder av landet hvor boligprisene har steget mye (levetårsundersøkelsen/SSB). Tall fra levetårsundersøkelsen viser at unge i Norge flytter hjemmefra tidligere enn i andre europeiske land, og at de i større grad eier egen bolig. Samtidig tyder tallene på at andelen unge som eier sin egen bolig i storbyene, har falt noe etter finanskrisen og fram til 2017. Dette er tydeligst for lavinntektsgrupper bosatt i de største byene – og innvandrere er overrepresentert blant dem med lav inntekt.

Disse medlemmer mener den viktigste faktoren for å begrense boligprisvekst og styrke eierlinjen er at det bygges nok boliger av en standard, størrelse og pris som møter etterspørselen i pressområdene. Disse medlemmer mener myndighetene må stimulere til en sunn boligproduksjon og tilrettelegge for en åpen og effektiv transaksjonsprosess. Et godt samspill mellom sentrale og kommunale reguleringsmyndigheter er helt avgjørende for å unngå store svingninger i boligtilbud og boligpriser. Disse medlemmer mener det viktigste grepet myndighetene kan gjøre for å holde boligprisene nede, er å bygge infrastruktur som åpner opp flere attraktive boområder i randsonen av storbyene. God samferdselspolitikk med utbygging av både kollektivtrafikk og et godt veinett er svært viktig. Dette gjelder særlig i Oslo-regionen, som i større grad enn landet for øvrig presses av sentralisering og befolkningsvekst samtidig som regulerings- og byggetakten har vært svært ujevn over tid.

Disse medlemmer mener også at det er avgjørende å forenkle plan- og bygningsloven ytterligere for å få ned saksbehandlingstiden på prosessene, slik at ikke dyre planleggingskostnader veltes over på boligkjøperne. Tekniske forskrifter må heller ikke være strenge og fordyrende.

Komiteens medlemmer fra Senterpartiet mener bolig er et velferdsgode på linje med arbeid, helse og utdanning. En trygg og stabil bosituasjon er en nødvendig ramme rundt alle menneskers liv. Boligpolitikken betydning for velferd og utvikling må løftes fram og styrkes. Eierlinja står sterkt i Norge, og den bør videreføres slik at flest mulig kan eie sin egen bolig. Velfungerende leiemarkeder for de som i kortere eller lengre perioder er best tjent med å leie bolig, må også sikres. Disse medlemmer viser til at situasjonen for ungdom, førstegangsetablerere, enslige og aleneforsørgerne er vanskelig for mange i områder med sterkt prispress. Det er også en stor utfordring at mange vanskeligstilte, og personer med særlige behov, har mangel på boligtilbud, og at gruppen med bostedsløse ikke reduseres. Det er derfor sentralt at det vurderes ulike løsninger som kan bidra til at folk får mulighet til å kjøpe egen bolig. Disse medlemmer mener samtidig man må være varsom med endringer i ordninger og forskrifter som kan føre til overoppheting i boligmarkedet, som igjen øker prisene. Det er forskjellige behov og situasjoner i boligmarkedet i ulike deler av landet. Ordningene må kunne bidra til at flere kommer seg inn i boligmarkedet i hele landet, uten at prisnivået i pressområdene gjør det umulig for vanlige lønsmottakere å bosette seg der.

Disse medlemmer mener det bør vurderes å innføre en todelt startlånordning hvor unge uten tilstrekkelig egenkapital, men med betalingssevne, kan motta startlån fra Husbanken. Det er helt sentralt at todelingen ikke skal innebære en svekkelse av startlånordningen for vanskeligstilte som dekkes av ordningen i dag, derav todelingen av ordningen. Det er dessuten avgjørende at Husbankens rammer styrkes.

Disse medlemmer viser til at boligpolitikken er et område som påvirkes av sentralisering på andre områder. Når arbeidsplasser og tjenester flytter fra utkant til sentrum, og den økonomiske politikken gjør at ressursene går fra utkant til sentrum, øker presset på boligmarkedet i byer og tettsteder. Dette fører til at folk med vanlige inntekter må ta opp stadig større lån for å kjøpe seg en bolig, og at det blir vanskeligere for unge å komme seg inn på boligmarkedet. Sentraliseringen av tjenester og arbeidsplasser, og reduserte muligheter for distriktskommuner til å utvikle tilbudet i sin kommune, er med på å legge føringer for hvor folk bosetter seg. Tjenestetilbud, skatt og avgift og transportløsninger er helt sentralt for å spre bosetting. Ved å ha en politikk som

sørger for at folk kan bo og arbeide i hele landet, vil også presset på boligmarkedet bli mindre. Med blant annet effektive transportløsninger, gode ordninger for pendlere, desentraliserte arbeidsplasser og utbygging av høyhastighets internett til hele landet vil mulighetene for å spre både arbeidsplasser og bosetting styrkes.

Disse medlemmer mener effektene ulike tiltak vil ha på boligmarkedet, må vurderes samlet. Boligmarkedet bør ses under ett, og endringer som å opprette en ny sektor parallelt med dagens marked vil være en inngrepene endring som bør vurderes grundig i forkant. På den bakgrunn støttes ikke forslaget. Disse medlemmer mener det er behov for en helhetlig utredning om boligmarkedet, og viser til forslag fra representanter fra Senterpartiet og Arbeiderpartiet i Innst. 112 S (2019–2020):

«Stortinget ber regjeringen sørge for en utredning om hvordan tilpassing av regelverk og eventuelle støtteordninger til boligbygging kan sørge for boligbygging i hele landet. Utredningen skal ta for seg følgende:

- Særskilte løsninger for boligbygging i distriktsområder, og områder hvor byggekostnader kan overstige panteverdien av boligen.
- Særskilte løsninger for boligbygging i pressområder.
- Mulige virkemidler for å sørge for bolig til varig vanskeligstilte, og til personer med særlige behov.
- Mulige virkemidler for å sørge for at førstegangsetablerere og enslige skal ha mulighet til å kjøpe seg en bolig.
- Vurdering av ikke-kommersielle boligorganisasjoner, fellesskapsboliger, etter modell av den danske lov om allmenne boliger. Vurderinger av utfordringer og fordeler med modellen, tiltak for å forhindre områdeutfordringer, samt hvilke virkemidler og lovendringer som behøves for å etablere modellen.
- Husbankens rolle og innretning av virkemidler.»

Komiteens medlem fra Sosialistisk Venstreparti viser til at eierlinjen i norsk boligpolitikk ikke ble bygget opp av markedskrefter, men av sterk regulering og sterke statlige sosiale virkemidler som gjorde det mulig for de fleste å eie egen bolig selv eller i samvirke med andre. Boligsamvirket og Husbanken var nødvendige og viktige redskap i denne oppbyggingen. Derfor er det uriktig når medlemmene fra Fremskrittspartiet påstår at det er fravær av reguleringer som har skapt eierlinjen. Med en ensidig markedsbasert boligpolitikk og store usosiale kutt slik Fremskrittspartiet har stått bak i regjering, har ønsket om å eie egen bolig blitt uoppnåelig for flere med lave inntekter. Markedet alene, selv med økt boligbygging, vil ikke kunne bøte på dette. Skal alle kunne bo trygt i eget hjem, er det derfor behov for reguleringer som ivaretar samfunnsmessige og sosiale hensyn og økte sosiale tilskudd i boligmarkedet for å rette opp sosiale skjevheter slik Sosialistisk Venstreparti foreslår. Dette medlem viser også til at skattesystemet i Norge må endres slik at eiendom be-

skattes mer rettferdig. Dette medlem viser for øvrig til egne forslag i Innst. 16 S (2019–2020) om en mer sosial eiendomsskatt der det settes bunnfradrag som gjør at boliger med vanlig standard enten fritas fra eller får lavere skatt enn i dag.

Forslag fra mindretall

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen utrede ulike modeller for ikke-kommersielle boliger, både i eie- og leiesektoren, og komme tilbake til Stortinget med forslag til nødven-

dige lovendringer og bevilgninger for å etablere slike ordninger.

Komiteens tilråding

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til representantforslaget og rå Stortinget til å gjøre følgende

vedtak:

Dokument 8:3 S (2019–2020) – Representantforslag fra stortingsrepresentant Bjørnar Moxnes om en rettferdig boligpolitikk gjennom ikke-kommersielle boliger – vedtas ikke.

Oslo, i kommunal- og forvaltningskomiteen, den 5. mars 2020

Karin Andersen

leder og ordfører

DET KONGELIGE KOMMUNAL-
OG MODERNISERINGSDEPARTEMENT

Statsråden

Stortingets kommunal- og forvaltningskomite

0026 OSLO

Deres ref

Vår ref

Dato

19/4967-2

18. desember 2019

**Dokument 8:3 S (2019-2020) Representantforslag fra
stortingsrepresentant Bjørnar Moxnes om en rettferdig boligpolitikk
gjennom ikke-kommersielle boliger**

Jeg viser til Kommunal- og forvaltningskomiteens brev av 10. oktober 2019, hvor komiteen ber om min vurdering av ovennevnte representantforslag fra stortingsrepresentant Bjørnar Moxnes.

Stortingsrepresentant Moxnes foreslår at Stortinget skal be regjeringen utrede en ikke-kommersiell boligsektor, hvor både priser og omsetning holdes under kontroll.

Regjeringens mål

Eierlinjen er sterkt forankret i den norske boligpolitikken, og regjeringen vil legge til rette for at så mange som mulig av dem som ønsker det, skal kunne eie sin egen bolig. Det har vi også uttrykt direkte i Granavolden-plattformen.

Regjeringens mål for den boligsosiale politikken er at også vanskeligstilte på boligmarkedet skal kunne skaffe seg og beholde en egnet bolig. For å nå dette målet, har vi både juridiske og økonomiske virkemidler rettet mot vanskeligstilte på boligmarkedet. Virkemidlene skal fremme trygge og gode boforhold. Husbanken følger opp statens boligpolitikk, og bistår kommunene i deres boligsosiale arbeid.

Innvendinger mot en tredje boligsektor

Jeg er ikke enig i at det riktige virkemiddelet for å oppnå målene, er å etablere en tredje, ikke-kommersiell boligsektor, slik stortingsrepresentant Moxnes foreslår. Norge valgte på 1980- og 90-tallet å deregulere boligmarkedet og å oppheve husleiereguleringen. Nesten alle

boliger omsettes i dag i et fritt marked. Løsningene vi velger fremover, må passe inn i denne modellen.

En tredje boligsektor kan ha noen fordeler, men også flere klare ulemper. Blant annet vil de som eventuelt kjøper en bolig innenfor dette boligmarkedet ikke få ta del i den generelle verdistigningen i markedet, noe som igjen vil skape en innlåsingseffekt. Prislappen vil også bli høy dersom man skal etablere en såpass stor boligsektor at flere enn kun noen tilfeldige få kan få hjelp. Jeg tror ikke modellen som er foreslått gir mer effektiv hjelp til de som trenger det, enn dagens løsninger.

Dagens virkemidler er gode

De aller fleste klarer seg godt på egenhånd i boligmarkedet. De fleste må imidlertid spare en periode før de kan kjøpe egen bolig. Regjeringen legger i dag til rette for ulike tiltak for boligkjøpere som over lang tid har problemer med å komme seg inn i boligmarkedet. Tiltakene er rettet mot vanskeligstilte på boligmarkedet.

Regjeringen mener at dagens virkemidler både er gode og målrettede. Vi jobber kontinuerlig med ulike leie-til-eie modeller, startlån, etableringstilskudd og annen bistand, for å bidra til at vanskeligstilte på boligmarkedet kan etablere seg i egen bolig.

Startlån er ett av virkemidlene som fremmer eierlinjen. Lånet bidrar til at også de med langvarige finansieringsproblemer får mulighet til å komme seg inn i boligmarkedet. I 2018 formidlet kommunene startlån for 9,3 milliarder kroner, til 6 900 husstander. Dette er en økning fra 2012, da kommunene formidlet 7 milliarder kroner i startlån.

Etableringstilskudd kan også gis til enkeltpersoner som ønsker å kjøpe egen bolig. Tilskuddet bidrar til at grupper med svak økonomi, og som ikke klarer å betjene et startlån som er stort nok til å finansiere en egnet bolig, kan skaffe seg en nøktern og hensiktsmessig bolig.

Oppsummering

Regjeringen har som mål at alle skal kunne skaffe seg og beholde en egnet bolig. Løsningen ligger imidlertid, slik jeg ser det, ikke i å opprette en tredje boligsektor. En eventuell styrking av Husbankens øvrige tilskuddsordninger vurderes i forbindelse med de årlige budsjettprosessene. Jeg kan etter dette ikke støtte forslaget.

Med hilsen

Monica Mæland

